

Odpuść nam nasze winy

Katechizm Kościoła Katolickiego

2838-2845

KKK 2838

Jest to zadziwiająca prośba.

Gdyby zawierała tylko pierwszą część zdania

– „Odpuść nam nasze winy” –

pośrednio mogłaby być włączona

w trzy pierwsze prośby Modlitwy Pańskiej,

ponieważ Ofiara Chrystusa została złożona

„dla odpuszczenia grzechów”.

Jednak zgodnie z drugą częścią zdania

nasza modlitwa nie będzie wysłuchana,

jeśli najpierw nie odpowiemy na pewne wymaganie.

Nasza prośba jest zwrócona ku przyszłości,

a nasza odpowiedź powinna ją poprzedzić;

słowem wiążącym te dwie części jest wyrażenie „jako”.

KKK 2839

Ze śmiałą ufnością zaczęliśmy modlić się do naszego Ojca.

Błagając Go, by święciło się Jego imię,
prosiliśmy Go, abyśmy byli coraz bardziej uświęceni.

Chociaż zostaliśmy obleczeni w szatę chrzcielną,
nie przestajemy jednak grzeszyć i odwracać się od Boga.

Teraz, w tej nowej prośbie, na nowo przychodzimy
do Niego **jak syn marnotrawny** (por. Łk 15,11-32)

i uznajemy się przed Nim za grzeszników,
podobnie **jak celnik** (por. Łk 18,13).

Nasza prośba zaczyna się od „wyznania”, w którym
wyznajemy jednocześnie naszą nędzę i Jego miłosierdzie.

Nasza nadzieja jest niezawodna,
ponieważ w Jego Synu „mamy odkupienie
– odpuszczenie grzechów” (Kol 1, 14; Ef 1, 7).

Skuteczny i niewątpliwy znak Jego przebaczenia
znajdujemy **w sakramentach Kościoła**

(por. Mt 26, 28; J 20, 23).

KKK 2840

Powinno wzbudzać w nas przerażenie to,
że strumień miłosierdzia nie może przeniknąć
do naszego serca tak długo,
jak długo nie przebaczyliśmy naszym winowajcom.
Miłość, podobnie jak Ciało Chrystusa, jest niepodzielna:
nie możemy miłować Boga, którego nie widzimy,
jeśli nie miłujemy brata i siostry, których widzimy
(por. 1 J 4, 20).

Gdy odmawiamy przebaczenia naszym braciom i siostram,
nasze serce zamyka się,
a jego **zatwardziałość sprawia,**
że staje się ono niedostępne dla miłosiernej miłości Ojca;
przez wyznanie grzechu nasze serce
otwiera się na Jego łaskę.

KKK 2841

Ta prośba jest tak ważna,
że tylko do niej powraca Pan
i rozwija ją w Kazaniu na Górze
(por. Mt 6, 14-15; 5, 23-24; Mk 11, 25).
To główne wymaganie tajemnicy Przymierza
jest niemożliwe do wypełnienia przez człowieka.
Ale „dla Boga wszystko jest możliwe”.

KKK 2842

Wyrażenie „jako” występuje niejednokrotnie
w nauczaniu Jezusa:

„Bądźcie wy doskonali,
jak doskonały jest Ojciec wasz niebieski” (Mt 5, 48);

„Bądźcie miłosierni,
jak Ojciec wasz jest miłosierny” (Łk 6, 36);
„Przykazanie nowe daję wam, abyście się wzajemnie
miłowali, tak jak Ja was umiłowałem” (J 13, 34).

Zachowanie przykazania Pana nie może polegać
tylko na zewnętrznym naśladowaniu Bożego wzoru.

Chodzi o żywe i pochodzące „z głębi serca”

**uczestniczenie w świętości,
miłosierdziu i miłości naszego Boga.**

„Mając życie od Ducha,
do Ducha też się stosujemy” (Ga 5, 25).
Tylko Duch, który jest „naszym Życiem”,
może czynić „naszymi” te same dążenia,
jakie były w Jezusie Chrystusie (por. Flp 2, 1. 5).
Staje się możliwa jedność przebaczenia,
gdy „przebaczamy sobie,
tak jak i Bóg nam przebaczył w Chrystusie” (Ef 4, 32).

KKK 2843

W taki sposób nabierają życiowej mocy słowa Pana o przebaczeniu, o tej miłości, która umiłowiała aż do końca (por. J 13, 1).

Przypowieść o nielitościwym dłużniku,

która zwieńcza nauczanie Jezusa o komunii eklezjalnej (por. Mt 18, 23-35), kończy się takimi słowami:

„Podobnie uczyni wam Ojciec mój niebieski, jeżeli każdy z was nie przebaczy z serca swemu bratu.

Rzeczywiście, właśnie tu, **„w głębi serca”** rozstrzyga się wszystko.

Nieodczuwanie obrazy i zapomnienie o niej nie leży w naszej mocy;
serce, które ofiaruje się Duchowi Świętemu, przemienia jednak ranę we współczucie i oczyszcza pamięć,
zastępując obrazę wstawiennictwem.

KKK 2844

W modlitwie chrześcijańskiej posuwamy się
aż do **przebaczenia nieprzyjaciołom** (por. Mt 5, 43-44)
przemienia ona ucznia,

upodabniając go do jego Nauczyciela.

Przebaczenie jest szczytem modlitwy chrześcijańskiej;
daru modlitwy nie przyjmie inne serce,
jak tylko to, które jest zgodne z Boskim współczuciem.

Przebaczenie świadczy również o tym,
że w naszym świecie miłość jest silniejsza niż grzech.

Dawni i współcześni męczennicy
dają to świadectwo o Jezusie.

Przebaczenie jest podstawowym warunkiem pojednania
dzieci Bożych z ich Ojcem (por. 2 Kor 5, 18-21)
i wszystkich ludzi między sobą
(por. Jan Paweł II, enc. *Dives in misericordia*, 14).

KKK 2845

To przebaczenie,
Boskie ze swej istoty,
nie ma ani granic, ani miary
(por. Mt 18, 21-22; Łk 17, 3-4).

Jeśli chodzi o obrazę
(„grzechy” według Łk 11, 4 lub „winy” według Mt 6, 12),
to w gruncie rzeczy jesteśmy zawsze dłużnikami:

„Nie bądźcie nikomu nic dłużni
poza wzajemną miłością” (Rz 13, 8).

Komunia Trójcy Świętej jest źródłem
i kryterium prawdy wszelkich relacji (por. 1 J 3, 19-24).

Komunię tę przeżywamy w modlitwie,
zwłaszcza w Eucharystii (por. Mt 5, 23-24).

Bóg nie przyjmuje ofiary podzielonych braci.
Poleca im odejść od ołtarza
i pojednać się najpierw ze swoimi braćmi...
Najwspanialszą ofiarą dla Boga jest nasz pokój,
zgoda, jedność całego wierneho ludu
w Ojcu, Synu i Duchu Świętym
(Św. Cyprian, *De Dominica oratione*, 23).

Polecenia:

1. Wyjaśnij związek między przebaczeniem ludziom ich win a wysłuchaniem modlitw.
2. Wytłumacz znaczenie wybaczenie z „głębi serca”.

Fotografia: Pixabay.com

Dziękuję za uwagę!
Króluj nam, Chryste!